

[J. Oskar Andersen.]

helst, som gaar ud over, hvad der erderes Ret. Men denne Sags Fremdragelse understreger ganske, hvad jeg Gang paa Gang har haft Lejlighed til at sige fra denne Talerstol, at vi er elendigt stillet herhjemme i Øjeblikket, idet man stadig væk kan fremdrage indre religiøse Forhold her i Rigsdagen og faa dem behandlet fra dette Sted. Jeg beklager, at vi ikke længere har den afdøde Minister Borgbjerg her, som Gang paa Gang sagde: Lad os dog komme bort fra, at den Slags Spørgsmaal skal til Behandling i Rigsdagen! Ogsaa Ordføreren for Det socialdemokratiske Parti (Bomholt) understregede saa rigtigt, at dette sandelig ikke hører hjemme her.

Hvis man fik en Ordning som den, vi fra vor Side har arbejdet paa i lange Tider, hvorved det blev slaaet fast, at Kirkens indre Anliggender har Staten intet med at gøre, saa undgik vi Debatter af den Art som i Dag og Debatter — saaledes som vi tidligere har haft dem her i Folketinget — om Daabsritual og lignende Spørgsmaal.

Jeg hørte med stor Glæde den Udtalelse, der fremkom fra den ærede Ordfører for Venstre (Inger Gautier Schmit) — en fortrinlig Tale. Men vi hørte ikke noget om, at Venstre vilde drage den Slutning, som ligger deri, nemlig endeligt at sikre Kirken den Frihed, den bør have paa de aandelige Omraader.

Men først og fremmest henvender jeg mig til den højtærede Minister med Opfordring til, at han drager Konsekvenserne af de Udtalelser, han fremsatte, saaledes at vi faar disse Ting adskilt og endelig opnaar en Ordning for vor Kirke, hvorved det kan undgaas, at der kommer den Slags Forespørgsler, som burde være draget bort fra Rigsdagen, navnlig efter at det er givet, at man ikke kan komme med et for alle overbevisende Dementi gaaende ud paa, at der her er givet en Meddelelse, som er faktisk gal.

Jeg finder det ganske urigtigt, at man i mindste Maade lægger vor Kirke Hindringer i Vejen for det, som er Udtryk for dens indre aandelige Liv og dens Ret. Jeg mener, at der ikke i mindste Maade ved denne Henstilling fra Biskoppen er foretaget noget, som gaar ud over det, som Kirken maa have Ret til. Saa længe vi har vor Folkekirke, og saa længe den er evangelisk-luthersk, maa Menigheden sandelig have Ret til at samles i Bøn om at modvirke det, man mener er skadeligt for

Kirken, og i Bøn om at fremme det, man anser for at være Sandhed og Ret.

A. M. Hansen: Jeg skal ikke blande mig i Diskussionen om, hvorvidt den i Forespørgselen nævnte Kongres af „Gudløse“ har fundet Sted eller ikke, og lige saa lidt skal jeg gaa ind i en Diskussion om de Spørgsmaal, det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen har ført frem om Kirkens og Menighedens Ret til Bøn. Der er jo ingen, der vil bestride denne Ret. Der er for mig ikke Tvivl om, at Biskop Fuglsang Damgaard og Stiftsprovst Brodersen har handlet i god Tro, men det at handle i god Tro er ikke altid ensbetydende med at handle vist og klogt. Nu er det imidlertid oplyst her, at Biskop Fuglsang Damgaards og Stiftsprovst Brodersens Henvendelse til Danmarks Præster ikke skal opfattes som en tjenstlig Henvendelse, men som en broderlig Henstilling, som de selv udtrykker sig, og at Aktionerne ikke tog Sigte paa noget Lands Regering eller paa noget bestemt politisk System. Naar dette er Tilfældet — og herom er der ikke Grund til at tvivle —, kan jeg ikke se, at Rigsdagen efter den af Ministeren givne Redegørelse har yderligere Grund til at beskæftige sig med dette Spørgsmaal. Jeg kan derfor paa mit Partis Vegne indskrænke mig til at godkende Ministerens Svar paa den stillede Forespørgsel.

Alfred Jensen: Hos de fleste af de ærede Ordførere har det skinnet igennem, at man ikke var helt sikker paa, om der ikke alligevel paa det paagældende Tidspunkt havde fundet en Kongres Sted i Moskva, og det, man begrundede det med, er, at det dog er sjældent, at der er Røg, uden at der ogsaa har været Brand.

Der er fremført ikke saa faa Ting, som skulde bevise, at en saadan Kongres alligevel har fundet Sted. For det første, at man i Sovjetunionen har en anden Opfattelse af Religionsproblemer end den, vi har, og videre, at Kirken er adskilt fra Staten, at man der har ført Felttog imod Religion og mod de forskellige religiøse Samfund, og at man der er faret særlig haardt frem.

Jeg mener ikke, det er det, Forespørgselen drejer sig om. Spørgsmaalet er ikke, hvorledes Sovjetunionen ordner sine indre religiøse Forhold, men derimod, om det kan tillades den danske Kirkes Biskopper og Præster at fremsætte urigtige Meddelelser om Sovjetunionen. Vi ved, at det ikke er tilladeligt at omtale vor sydlige Nabo paa en alt for irriterende Maade. Vi ved, at Uden-